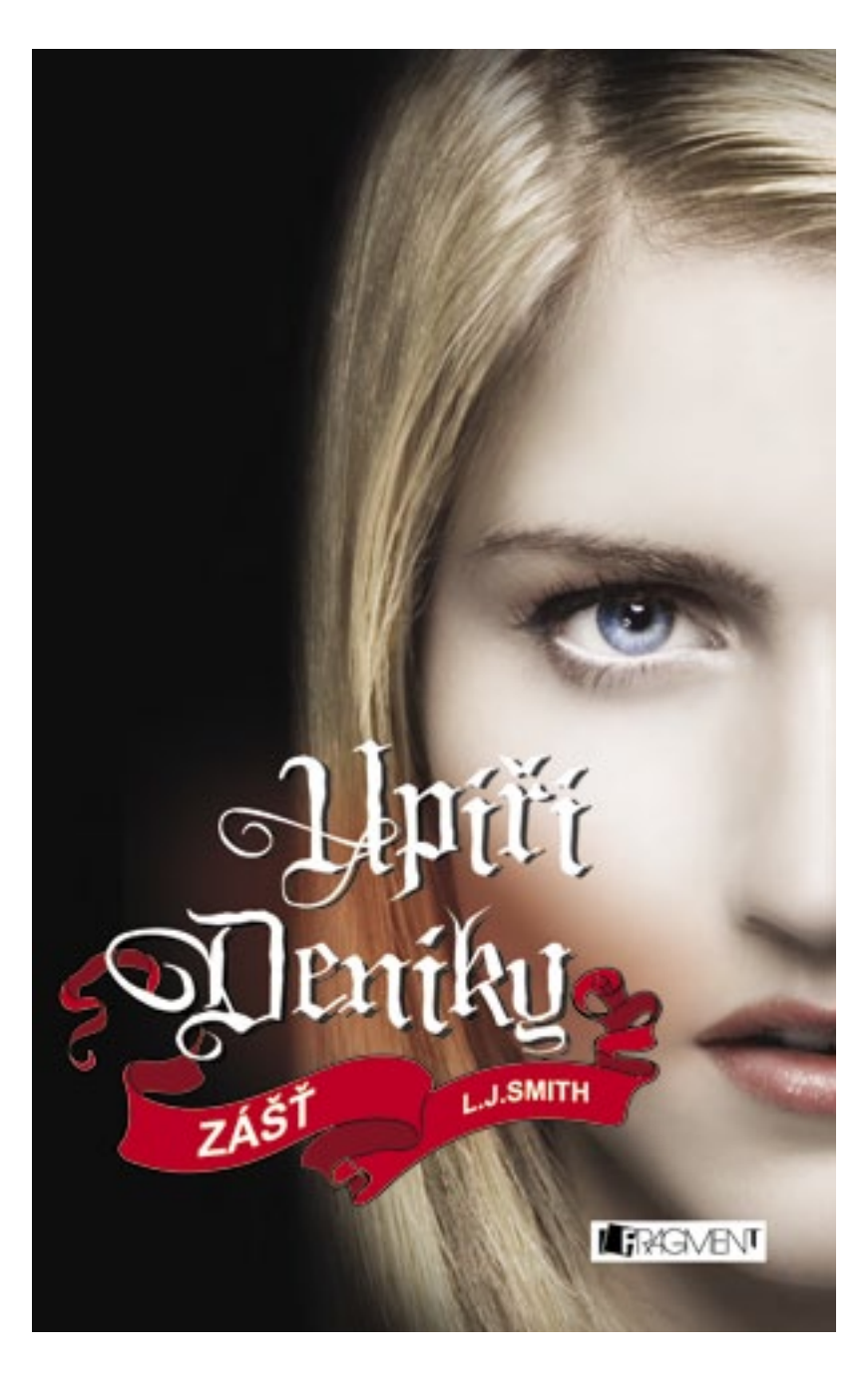

Upíří Deníky

ZÁŠŤ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Zášť

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:

L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj

L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť

L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání

L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat

L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Zášť – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Upíří Deníky

ZÁŠŤ L.J.SMITH

*Mé tetě Margie a památce
na tety Agnes a Eleanor
za podněcování tvořivosti.*

I.

Elena vyšla na mýtinu. Cáry podzimního listí pod jejíma nohama zamrzaly do bahna. Zešeřilo se, a ačkoli už bouřka ustávala, v lese bylo citelně chladněji. Elena však zimu necítila.

Ani tma jí nevadila. Zorničky se jí široce otevřely, aby dokázaly vnímat částečky světla, pro lidské oko nepostřehnutelné. Viděla dva bojující stíny pod velikým dubem docela zřetelně.

Jeden měl husté tmavé vlasy, které mu vítr čeřil jako rozvlněné moře. Byl o něco vyšší než ten druhý, a ačkoli mu Elena neviděla do tváře, věděla, že má zelené oči.

Druhý z nich měl také tmavou kštici, ale jeho vlasy byly jemné a rovné, skoro jako srst zvířat. Rty měl stažené zlobou, až odhalovaly bílé zuby. Jeho obvyklá líná

elegance se změnila v číhavé přikrčení šelmy. Oči měl černé.

Elena je několik minut nehnutě sledovala. Zapomněla, proč sem přišla, proč ji vábila ozvěna jejich souboje. Takhle zblízka byly jejich hněv, nenávist a bolest téměř ohlušující, jako by od nich vycházely neslyšné výkřiky. Byli zaklesnuti v souboji na život a na smrt.

Zajímalo by mě, který z nich zvítězí, pomyslela si. Oba byli zraněni a krváceli, paže toho vyššího visela v nepřirozeném úhlu. Přesto právě dokázal praštit soupeřem o sukovitý kmen dubu. Zmítala jím tak silná zášť, že ji Elena nejen slyšela, ale i cítila a chutnala, a poznala, že právě zášť mu dodává neuvěřitelnou sílu.

A pak si Elena vzpomněla, proč přišla. Jak jen mohla zapomenout? *On* je zraněn. *Jeho* mysl ji sem přivolala, zraňovala ji vlnami zloby a bolesti. Přišla mu pomoci, protože k němu patří.

Obě postavy se nyní zmítaly na zledovatělé zemi a bojovaly jako vlci, za mohutného vrčení. Hbitě a tiše k nim zamířila. Ten s vlnitými vlasy a zelenýma očima byl nahore – *Stefan*, napověděla jí mysl – a prsty drásal tomu druhému hrdlo. Elenou projela vlna hněvu; hněvu a ochranné touhy. Hmátla mezi soupeře ve snaze zadržet onu škrtící ruku, odtrhnout drásající prsty. Ani ji nenapadlo, že třeba nebude dost silná, aby se jí to podařilo. Prostě *byla* silná. Uskočila ke straně a kroucením odtrh-

la svého zajatce od soupeře. Pro jistotu ho pořádně udeřila do zraněné paže a srazila ho tváří na listím pokrytou zem. Pak ho začala zezadu rdousit.

Její útok ho zastihl nepřipraveného, ale nebyl ani zdaleka poražen. Vrátil jí úder a zdravou rukou jí šátral po hrdle. Zaryl jí palec do průdušnice.

Elena bez přemýšlení chňapla po ruce svými zuby. Její mysl ničemu nerozuměla, ale tělo vědělo, co dělat. Její zuby jsou zbraň a právě je zaťala do masa a ochutnala krev.

Ale byl silnější než ona. Škubnutím ramen se vyprostil z jejího sevření, otočil se a srazil ji pod sebe. Najednou se tyčil nad ní s obličejem staženým zvířecí zlobou. Zasyčela na něj a nehty mu zaútočila na oči, ale srazil jí ruku.

Chystal se ji zabít. Přestože byl zraněný, byl daleko silnější. Stáhl rty a ukázal zuby, které již byly potřísněné krví. Jako kobra připravená zaútočit.

Pak se zarazil a výraz v obličejí se mu naprosto změnil.

Elena pozorovala, jak se mu zelené oči rozšířily údivem. Zorničky, které měl předtím vzteky stažené do velikosti špendlíkových hlaviček, se doširoka rozevřely. Zíral na ni, jako by si teprve nyní uvědomil, koho to vlastně vidí.

Proč se na mě tak dívá? Proč to prostě neskončí? Ale železná paže, svírající její rameno, najednou povolila.

Zvířecí výraz zmizel a vystřídalo ho překvapení a zmatek. Odvalil se, pomohl jí se posadit a celou tu dobu jí hleděl do tváře.

„Eleno,“ zašeptal a hlas se mu zlomil. „Eleno, jsi to ty?“

Tak to jsem já? pomyslela si. Elena?

Vlastně na tom vůbec nezáleželo. Zalétla pohledem ke starému dubu. *On* tam pořád byl, stál mezi vzdouvajícími se kořeny, těžce oddychoval a opíral se rukou o strom. *On* se na ni díval bezedným černým očima a lehce se mračil.

Žádný strach, pomyslela si. O tohohle se dokážu postarat. Je hloupý. Znovu se na zelenookého vrhla.

„Eleno!“ vykřikl, když ho srazila na záda. Zdravou rukou ji odstrkoval od sebe. „Eleno, to jsem já, Stefan! Eleno, podívej se na mě!“

Podívala se. A vnímala jen odhalený kousek kůže na jeho hrdle. Znovu zasyčela, stáhla horní ret a ukázala mu zuby.

Strnul úlekem.

Cítla, jak mu tělem projel šok jako blesk, a viděla, jak se mu rozostřil pohled. Zbledl, jako by mu někdo uštědřil ránu do žaludku. Lehce vrtěl hlavou na bahnité zemi.

„Ne,“ zašeptal. „To ne...“

Vypadalo to, že mluví sám k sobě, jako by nečekal, že ho uslyší. Vztáhl ruku k její tváři, ale srazila ji.

„Ach, Eleno...“ zašeptal.

Poslední stopy zášti a zvířecí krvežíznivosti mu vymizely z tváře. V jeho pohledu se mísilo ohromení, bolest z náhlého poznání a žal.

A zranitelnost. Elena využila příležitosti a vrhla se mu po hrdle. Zvedl paži, aby se bránil a odtlačil ji pryč, ale pak ji nechal klesnout.

Okamžik na ni hleděl, bolest v jeho očích dosáhla vrcholu, a pak se jednoduše vzdal. Úplně přestal bojovat.

Cítila, co se děje, jak jeho odpor mizí. Ležel na zledovatělé zemi s cáry listů ve vlasech a díval se za ni, na temnou, zamračenou oblohu.

Skonči to, zaslechla jeho vyčerpaný hlas ve své mysli.

Elena na okamžik zaváhala. V těch očích bylo něco, co v ní vyvolávalo vzpomínky. Cosi o měsíčním svitu a sezení v podkroví... Ale ty vzpomínky byly příliš neurčité. Nedokázala je zachytit, to úsilí ji vyčerpávalo a mátlo ji.

Tenhle musí zemřít, tenhle zelenooký, kterému říkají Stefan. Protože zranil *jeho*, toho druhého, toho, pro kterého se Elena narodila. *Jeho* nesmí nikdo zranit ani přezít.

Zaťala Stefanovi zuby do hrdla a hluboce se zakousla.

Okamžitě poznala, že to nedělá úplně správně. Nezasáhla žádnou žílu ani tepnu. Trápila se na jeho hrdle a zuřila nad svou vlastní nezkušeností. Byl to skvělý po-

cit, zakousnout se, ale nezískala mnoho krve. Zklamaně odtrhla hlavu a zakousla se znovu. Ucítla, jak sebou škulbl bolestí.

Tohle je mnohem lepší. Tentokrát našla žílu, ale nepronikla do ní dost hluboko. Takové malé škrábnutí nestačí. Potřebuje ji rozervat tak, aby se krev vyřinula ven.

Její oběť se roztrásla, když na tom začala usilovně pracovat, zuby trhala a žvýkala holé hrdlo. Právě když ucítla, jak tkáň povoluje, něčí ruce ji odtáhly, prostě ji zezadu zvedly.

Elena zavrčela, aniž pustila hrdlo. Ale ty ruce nepovolily. Něčí paže ji objala kolem pasu a prsty se jí vpletly do vlasů. Bojovala, držela se své kořisti zuby nehty.

Pust' ho. Nech ho být!

Ten hlas byl ostrý a rozkazovačný jako závan ledového větru. Elena jej poznala a přestala bojovat s těma rukama, které ji táhly pryč. Když ji opět postavily na zem, vzhledla a uviděla *ho* – a konečně si vybavila to jméno. Damon. Jmenuje se Damon. Vzpuřně na něj hleděla. Byla rozmrzelá, že ji odtrhl od kořisti, ale poslechl.

Stefan se posadil, hrdlo měl zalité vlastní krví. Stékal mu na košili. Elena si olízla rty a ucítla záchvěv čehosi jako hladu, který snad přicházel z každého vlákna její bytosti. Byla opět jako omámená.

„Mám dojem,“ řekl Damon nahlas, „žes říkal, že je mrtvá.“

Hleděl na Stefana, který byl snad ještě bledší než předtím, pokud to vůbec bylo možné. Ta bílá tvář byl plná nekonečné beznaděje.

Řekl pouze: „Jen se na ni podívej.“

Damon vzal Elenu za bradu a zvedl jí hlavu. Pohlédla mu zpříma do očí. Pak se dlouhými štíhlými prsty dotkl jejích rtů a zkoumal, co se skrývá za nimi. Elena se instinktivně pokusila kousnout, ale jen náznakem. Damon nahmatl ostré dravčí zuby a Elena nyní opravdu kousla – tedy, spíš štípla jako kotě.

Damon nasadil neproniknutelný výraz a pohled mu ztvrdl.

„Víš, kde zrovna jsi?“ zeptal se jí.

Elena se rozhlédla. Uviděla stromy. „V lese,“ odpověděla vychytrale a obrátila oči zpátky k němu.

„A kdo je to támhle?“

Podívala se, kam ukazoval. „Stefan,“ odpověděla netečně. „Tvůj bratr.“

„A kdo jsem já? Pamatuješ si, kdo jsem?“

Usmála se na něj a ukázala mu své dravčí zuby. „Samozřejmě, že ano. Ty jsi Damon a já tě miluju.“

2.

Stefanův hlas se chvěl tichou zuřivostí. „Tak přesně tohle jsi chtěl, že, Damone? A teď se ti to podařilo. Musel jsi z ní udělat to, co jsme my, co jsi ty. Nestačilo ji jen zabít.“

Damon na něj ani nepohlédl. Přivřenýma očima soustředěně pozoroval Elenu. Stále ještě klečel a držel ji za bradu. „To už říkáš potřetí a mě to začíná unavovat,“ odpověděl tiše. Byl rozcuchaný z boje a stále trochu oddechoval, ale už nabyl rovnováhy a sebekontroly. „Eleno, zabil jsem tě?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla Elena a propletla své prsty s jeho. Začínala být netrpělivá. O čem se to tu vlastně pořád baví? Nikoho tu přece nezabili.

„Nikdy jsem si o tobě nemyslel, že jsi lhář,“ řekl Stefan Damonovi stále stejně hořce. „Myslel jsem si o tobě

kdeco, ale tohle ne. Nikdy dřív jsem tě neslyšel zapírat.“

„Ještě chvíli,“ upozornil ho Damon, „a dojde mi trpělivost.“

Co horšího bys mi ještě mohl udělat? opáčil Stefan. *Smrt by pro mě byla jen milosrdenstvím.*

„Veškeré milosrdenství vůči tobě jsem vyčerpал už před staletími,“ řekl Damon nahlas. Konečně pustil Eleninu bradu. „Co si z dneška pamatuješ?“ zeptal se jí.

Elena mluvila unaveně, jako když dítě opakuje nenáviděné učivo. „Dneska byla oslava Dne zakladatelů.“ Vsunula svou dlaň do Damonovy a vzhlédla k němu. Dál si nedokázala vzpomenout, ale tahle informace nestačila. Podrážděně se pokoušela vybavit si ještě něco dalšího.

„Někdo byl v jídelně... Caroline.“ Potěšilo ji, že si vzpomněla na jméno. „Chtěla přede všemi přečíst můj deník, a to nebylo dobře, protože...“ Elena bojovala ztracený boj se svou pamětí. „Nepamatuju se proč. Ale přelstili jsme ji.“ Vřele a spiklenecky se na něj usmála.

„Hm, to tedy přelstili, že ano?“

„Ano. Sebrals jí to. Udělals to pro mě.“ Prsty druhé ruky mu vklouzla pod bundu a hledala tvrdý hranatý tvar knížečky. „Protože mě miluješ,“ řekla, našla deník a jemně na něj zaklepala. „Miluješ mě, vid’?“

Z mýtiny se ozval nezřetelný zvuk. Elena se ohlédla a všimla si, že Stefan odvrátil tvář.

„Eleno, soustřeď se. Co se stalo potom?“ připomínal jí Damonův hlas.

„Potom? Potom jsme se pohádaly s tetou Judith.“ Elena nad tím chvíli rozvažovala a nakonec pokrčila rameny. „Kvůli... nevím, kvůli čemu. Naštvala jsem se. Není přece moje máma. Nemůže mi přikazovat, co mám dělat.“

Damon podotkl suše: „Myslím, že tohle už teď nebude problém. A co se stalo pak?“

Elena si ztěžka povzddechla. „Pak jsem šla za Mattem a půjčila si jeho auto. Matt...“ zopakovala jeho jméno a olízla si špičáky. V duchu viděla jeho hezkou tvář, blond vlasy a statná ramena. „Matt.“

„A kam jsi jela Mattovým autem?“

„Na Wickery Bridge,“ řekl Stefan a opět se obrátil k nim. V očích měl zoufalství.

„Ne, k penzionu,“ opravila ho podrážděně Elena. „Abych počkala na... nevím, už jsem to zapomněla. To je jedno. Prostě jsem tam čekala. A pak... začala bouřka. Vítr, déšť a tak. Nelíbilo se mi to. Vrátila jsem se do auta. Ale něco mě pronásledovalo.“

„*Někdo* tě pronásledoval,“ opravil ji Stefan a pohlédl na Damona.

„Byla to nějaká věc,“ trvala na svém Elena. Měla už dost jeho neustálého přerušování. „Pojďme pryč, jenom my dva,“ navrhla Damonovi a zvedla se na kolenu, takže jejich tváře byly velmi blízko u sebe.

„Ještě chvílinku,“ odpověděl. „Jaká věc tě pronásledovala?“

Unaveně si opět sedla. „Já nevím, jaká věc! Nikdy jsem nic takového neviděla! Nebylo to jako ty a Stefan. Bylo to...“ Myslí jí pádily zběsilé obrazy. Vyjící vítr. Mlha svíjející se po zemi. Jakýsi tvar, bílý a obrovský, jako by byl celý z mlhy. Pomalu ji dohání, jako větrem hnaný mrak.

„Možná to bylo jenom něco, co patří k bouřce,“ řekla nakonec. „Ale myslela jsem, že mi to chce ublížit. Tak jsem tomu utekla.“ Hrála si se zipem Damonovy kožené bundy, významně se na něho usmívala a pokukovala po něm skrz řasy.

Damonova tvář poprvé prozradila nějaké emoce. Zkroutil rty v bolestné grimase. „Uteklaš tomu.“

„Vzpomněla jsem si, co mi... někdo... řekl o plynoucí vodě. Zlé věci přes ni nemůžou. Takže jsem jela ke Drowning Creeku, k tomu mostku. A pak...“ Zaváhala a mračila se, jak se pokoušela nalézt v tom zmatku nějakou určitou vzpomínku. Voda. Pamatuje si vodu. A někdo křičí. Ale nic jiného. „A pak jsem se dostala na druhou stranu,“ dokončila nakonec vesele. „Muselo to tak být, protože teď jsem tady. A to je všechno. Můžeme už jít?“

Damon jí neodpověděl.

„To auto je stále ještě v řece,“ řekl Stefan. Dívali se s Damonem na sebe, jako když dva dospělí vedou vážný

rozhovor nad hlavou nic nechápajícího dítěte. Na okamžik bylo jejich nepřátelství zapomenuto. Elena pocítila nával podrážděnosti. Otevřela pusu, aby něco řekla, ale Stefan pokračoval. „Našli jsme ho s Bonnií a s Meredith. Potopil jsem se a vynesl jsem ji z vody, ale už byla...”

Už byla co? mračila se Elena.

Damon posměšně zkřivil rty. „A tys to vzdal? Ze všech lidí zrovna ty jsi přece měl předvídat, co se stane. Nebo ti ta myšlenka přišla tak odpudivá, žes to ani nezvážil? Byl bys radši, kdyby byla opravdu mrtvá?”

„Neměla žádný puls a nedýchala!“ rozohnil se Stefan. „A nikdy jsme si nevyměnili dost krve, aby mohlo dojít k proměně!“ Pohled mu ztvrdl. „Alespoň ne se mnou.“

Elena znovu otevřela pusu, ale Damon jí položil dva prsty na rty, aby byla zticha. Vyrovnaně prohlásil: „A právě to je ten problém – jsi snad slepý, že to nevidíš? Řekls mi, ať se na ni podívám; tak se na ni podívej sám. Je v šoku a chová se zmateně. Ano, to připustím dokonce i já.“ Vyslal oslnivý úsměv a pokračoval. „Tohle je mnohem horší než běžný zmatek po proměně. Bude potřebovat krev – lidskou krev, jinak její tělo nebude mít dost síly, aby dokončilo přeměnu. Zemře.“

Co tím myslí, zmateně? pomyslela si Elena rozhořčeně. „Je mi skvěle,“ prohlásila přes Damonovy prsty.

„Jsem akorát unavená, to je všechno. Chtěla jsem se zrovna pořádně vyspat, když jsem uslyšela, jak vy dva zápasíte, a přišla jsem ti pomoci. A tys mi ani nedovolil ho zabít,“ dodala otráveně.

„No ano, proč jsi jí to nedovolil?“ zeptal se Stefan. Zíral na Damona a provrtával ho pohledem. Všechny náznaky spolupráce z jeho strany byly vyčerpány. „Bylo by to nejjednodušší řešení.“

Damon mu vrátil pohled plný vzteku. Vzedmula se v něm vlna nenávisti stejně jako ve Stefanovi. Dech se mu zrychlil. „Možná nemám rád jednoduchá řešení,“ zasýcel. Pak se opět ovládl. Výsměšně se ušklíbnul a dodal: „Řekněme to takhle, bratříčku: pokud se někdo bude těšit z toho, že zbavil svět tvojí existence, budu to já. Nikdo jiný. Mám v úmyslu se toho úkolu ujmout osobně. A takové úkoly zvládám výborně, to mi věř.“

„Tos nám dokázal,“ řekl Stefan tiše, jako by ho každé slovo bolelo.

„Ale tuhle,“ obrátil se Damon zářivým pohledem na Eleny, „tu jsem *nezabil*. Proč bych to dělal? Mohl jsem ji proměnit, kdykoli se mi zachtělo.“

„Možná proto, že se právě zasnoubila s někým jiným.“

Damon zvedl Eleninu ruku, která byla stále propletena s jeho. Na prostředníčku jí jiskřil zlatý prsten s jediným tmavomodrým kamenem. Elena se na něj

zamračila, nejasně si vzpomínala, že už ho předtím někde viděla. Pak pokrčila rameny a unaveně se opřela o Damona.

„Tohle,“ prohlásil Damon a pohlédl na ni, „už nevypadá jako vážný problém, že? Myslím, že může být šťastná, že na tebe zapomněla.“ Pohlédl na Stefana se zlým úsměvem. „Ale to se dozvíme, až zase bude sama sebou. Pak se jí můžeme zeptat, kterého z nás si vybere. Souhlasíš?“

Stefan zavrtěl hlavou. „Jak vůbec můžeš něco takového navrhnout? Po tom, co se stalo...“ Hlas mu odumřel na rtech.

„S Katherine? Já to dopovím, když to ty nedokážeš. Katherine zvolila hloupé řešení a pak za to zaplatila. Elena je jiná; ta ví přesně, co chce. Ale na tvém souhlasu nezáleží,“ přerušil další Stefanovy protesty. „Teď je důležité, že je slabá a potřebuje krev. A já dohlídnu na to, aby ji dostala. A pak zjistím, kdo jí tohle udělal. Můžeš se přidat, nebo jít po svých. Vyber si.“

Postavil se a vytáhl na nohy i Elenu. „Půjďme.“

Elena s ním šla ochotně, měla radost, že se konečně něco děje. Lesy byly ve tmě zajímavé; toho si nikdy dřív nevšimla. Sovy vydávaly při lovu truchlivé volání a lesní myšky před nimi cupitavě prchaly. Vzduch byl v některých místech chladnější, protože nejprve prochládaly lesní prolákliny a doliny. Zjistila, že jí připadá snadné

neslyšně se pohybovat spadaným listím vedle Damona; šlo jen o to, dávat si pozor, kam šlape. Neohlédla se, aby se přesvědčila, zda je Stefan následuje.

Místo, kde vyšli z lesa, okamžitě poznala. Už tu dneska jednou byla. Ale teď tam bylo pořádně živo – na autech blikala červenomodrá světla a reflektory ozařovaly schoulené tmavé postavy. Elena si je zvědavě prohlížela. Některé z nich vypadaly povědomě. Například tamta žena s úzkým ztrápeným obličejem a nervózníma očima – teta Judith? A ten vysoký muž vedle ní – že by její snoubenec Robert?

Ještě by s nimi měl být někdo, pomyslela si Elena. Děvčátko se stejně světlými vlasy, jako má ona sama. Ale přes všechno úsilí si nedokázala vybavit jméno.

Dvě objímající se děvčata v kruhu policistů – *tyhle* dvě si ale pamatuje. Ta malá plačící zrzka je Bonnie. A ta vyšší s tmavými vlasy, to je Meredith.

„Ale ona není ve vodě,“ vysvětlovala Bonnie jakémusi muži v uniformě. Hlas se jí třásl na pokraji hysterie. „Vyděly jsme, jak ji Stefan vytáhl ven. Vždyť vám to říkám pořád dokola.“

„A když jste odcházely, zůstal u ní?“

„Musely jsme to tak udělat. Bouřka stále sílila a v těch lesích bylo něco divného...“

„Na tom nezáleží,“ vložila se do toho Meredith. Její hlas nezněl o moc klidněji než Bonniin. „Stefan řekl, že

pokud... pokud ji bude muset opustit, nechá ji ležet tam pod těmi vrbovými stromy.“

„A kde je Stefan teď?“ tázal se další uniformovaný policista.

„Nevíme, vydaly jsme se zpátky pro pomoc. Asi šel za náma. Ale pokud jde o to, co se stalo... co se stalo Eleně...“ Bonnie se odvrátila a zabořila tvář Meredith do ramene.

Jsou nešťastné kvůli *mně*, uvědomila si Elena. To je od nich hloupé. Ale to můžu vyřešit. Vydala se ke kruhu světla, ale Damon ji stáhl zpátky. Ublíženě se po něm ohlédl.

„Takhle ne. Vyber si, kterého z nich chceš, a my ho ulovíme,“ prohlásil.

„Chci na co?“

„Na krmení, Eleno. Teď je z tebe lovec. A oni jsou tvoje kořist.“

Elena pochybovačně přejela jazykem své dravčí zuby. Nic z toho, co viděla, jí nepřipadalo jako jídlo. Ale protože to Damon řekl, byla ochotná tomu uvěřit.

„Jak myslíš,“ souhlasila poslušně.

Damon naklonil hlavu a zúženými očima si prohlížel scénu před sebou jako odborník oceňující vzácnou malbu.

„Co třeba páreček svalnatých záchranářů?“

„Ne,“ ozvalo se za nimi.

Damon se na Stefana sotva ohlédl. „Proč ne?“

„Protože útoků na zdejší obyvatele už bylo dost. Sice potřebuje lidskou krev, ale nemusí ji lovit.“ Stefan měl uzavřenou nepřátelskou tvář, z které však vyzařovalo pevné odhodlání.

„Máme snad jinou možnost?“ zeptal se Damon ironicky.

„Přece víš, že ano. Najdeme někoho, kdo bude ochotný udělat to dobrovolně – nebo koho k té ochotě dokážeme přimět. Někoho, kdo by to udělal pro Elenu a kdo je dost silný, aby se s tím psychicky vyrovnal.“

„A předpokládám, že už víš, kde takový výlupek ctností seženeme.“

„Odveď ji do školy. Sejdu se tam s vámi,“ odpověděl Stefan a zmizel.

Když odcházeli, okolí mostku stále kypělo aktivitou, světla blikala a lidé se hemžili. Cestou kolem si Elena všimla podivné věci. Uprostřed řeky leželo auto, které zalévala ostrá světla reflektorů. Až na přední nárazník trčící z vody bylo úplně celé ponořené.

To je ale pitomé místo na parkování, pomyslela si a následovala Damona do lesů.

Stefanovy city se začínaly opět probouzet k životu.

Bolelo to. Myslel, že už má všechnu bolest za sebou, že už nikdy nic neucítí. Když vytáhl Elenino bezvládné

tělo z tmavé vody, byl přesvědčený, že už ho nikdy nic nebude bolet, protože tomu hroznému okamžiku se nic nemůže vyrovnat.

Ale mýlil se.

Zastavil se a opřel se zdravou rukou o strom. Sklonil hlavu a zhluboka dýchal. Teprve když se rudá mlha rozpíjila a vyčistil se mu zrak, pokračoval v cestě, ale řezavá bolest v hrudi neutuchala. Přestaň na ni myslet, přikazoval si, ale věděl, že marně.

Není doopravdy mrtvá. To se přece počítá. Myslel, že už nikdy neuslyší její hlas, nikdy neucítí její dotyk...

Ale teď, když se ho dotkla, měla v úmyslu ho zabít.

Znovu se zastavil a předklonil se – měl strach, že se mu udělá špatně.

Vidět ji takhle bylo horší, než když ji viděl mrtvou a studenou na chladné zemi. Možná proto ho Damon nechal naživu. Možná je to jeho pomsta.

A možná by Stefan prostě měl udělat to, co plánoval, až zabije Damona. Počkat do úsvitu a pak sundat stříbrný prsten, který ho chrání před sluncem. Vztáhnout ruce a uvítat žhnoucí objetí slunečních paprsků, dokud nespálí maso na jeho kostech a neukončí tu bolest jednou provždy.

Ale věděl, že to neudělá. Dokud po zemi kráčí Elena, nikdy ji neopustí. I když ho nenávidí, i když ho loví. Udělá vše, co bude v jeho silách, aby byla v bezpečí.

Stefan odbočil k penzionu. Potřeboval se upravit, než ho spatří lidské oči. V pokoji si smyl krev z obličejů a krku a důkladně prohlédl zraněnou paži. Už se začala hojit a soustředěním myslí to může ještě urychlit. Spaluje načerpané Síly rychle; boj s bratrem ho oslabil. Ale tohle je důležité. Ne kvůli bolesti – té si sotva všiml – ale protože potřebuje být v co nejlepší kondici.

Damon a Elena na něho čekali před školou. Cítil bratrovu netrpělivost a v Eleně vnímal nově probuzenou divokost.

„Radím ti, aby to fungovalo,“ ucedil Damon.

Stefan neodpověděl. Školní sál byl dalším centrem rozruchu. Všichni si měli užívat plesu ke Dni zakladatelů – ale ti, kdo zde zůstali navzdory bouře, rázovali po sále, anebo se sdružovali do malých skupinek a vzrušeně hovořili. Stefan nahlédl otevřenými dveřmi a myslí hledal určitou osobu.

Našel ji. Blondátá hlava se skláněla nad stolem v rohu.

Matte.

Matt se napřímil a zmateně se rozhlédl kolem. Stefan ho svou myslí nutil vyjít ven. *Potřebuješ na vzduch, našeptával Mattovi do podvědomí. Máš chuť se jít na chvíli provětrat.*

Damonovi, který splýval s tmou hned za kruhem světél, řekl: *Vezmi ji do školy, do fotokomory. Ví, kde to*

je. A neukazujte se, dokud vám neřeknu. Pak odešel čekat na Matta.

Matt vyšel ven a obrátil ztrápenou tvář k temné obloze. Když ho Stefan oslovil, prudce sebou trhl.

„Stefane, tady jsi!“ Zoufalství, naděje a hrůza se mu svářily v obličejí. Pospíšil si ke Stefanovi. „Už ji – už ji našli? Je něco nového?“

„Co ti řekli?“

Matt na něj chvíli hleděl a pak odpověděl: „Bonnie a Meredith sem přišly a tvrdily, že Elena odjela v mém autě k Wickery Bridge. A říkaly, že je...“ Odmlčel se a polkl. „Stefane, vid', že to není pravda?“ žadonil očima.

Stefan uhnul pohledem.

„Ach, panebože,“ vzdychl Matt chraplavě. Obrátil se ke Stefanovi zády a vtiskl si pěsti do očí. „Já tomu nevěřím, *prostě nevěřím*. To nemůže být pravda.“

„Matte...“ Stefan se zlehka dotknul jeho ramene.

„Promiň,“ řekl Matt drsně rozechvělým hlasem. „Ty sám určitě prožíváš peklo a já ti to dělám ještě horší.“

Víc, než tušíš, pomyslel si Stefan a nechal ruku klesnout. Přišel s úmyslem použít Síly, aby Matta přesvědčil. Ale teď mu to připadalo nemožné. To nemůže udělat, ne prvnímu – a jedinému – lidskému příteli, kterého v tomhle místě má.

Jedinou další možností bylo říct Mattovi pravdu. Ať si Matt sám zvolí, co udělá, až bude do všeho zasvěcen.